

O kouzelných plackách

aneb Pocta obětavým

ZAČÁTEK BŘEZNA

PÁTEK VEČER

Franta Vomáčka přichází z práce. Odemyká, odhazuje promáčené botky našťvaně do kouta, zkřehlými prsty strhne z hnát crčící ponožky a znechuceně jimi mrští do pračky. Zapne ji a hlasitě se vysmrká. Mlaskaje macerovanými chodidly o parkety přistoupí k oknu a tupě zírá na pramínky kroutící se po skle. Vysloví památnou páně Kemrovu větu a přesune se do kuchyně. Zapne konvici, do hrníčku s nápisem *TATÍNEK* vsype lžičku mátového a lžičku urologického čaje. Zalévá drť a hlavou se mu honí guláš chmurných myšlenek...

“příští měsíc s tím seknu, jó seknu, takhle už to dál nejde, ten starej se už úplně pomátl, tohle se fakt nedá vydržet.... hlava se mi snad rozskočí, kde mám kapesník....děcka lítaj bůhví kde, v pokoji binec jak v tankuVomáčková šla na kobereček k třídní učitelce, to zas bude mazec....ke všemu lije už třetí den....jíst mi nechutná, pít mi nechutná“.....

22:30

Franta Vomáčka sedá v pyžamu na postel, nařizuje si budík na 7:00. Za klapotu kapek bušících do parapetu a neklidně sebou šubaje pomalu usíná....

SOBOTA RÁNO – 8:00

Franta Vomáčka klečí u dveří. Zavazuje si už čtvrtý uzel na křuskách. Otevírá a škvírkou mu vtrhne do předsíně a do nosních dírek ostré ranní slunce.....

“hehehehepčiiiiiiii“.

Použije ruský kapesník a oslepen se zhluboka nadechne. Čerstvý chladivý kyslík proniká až do posledního zatuchlého plicního sklípku.....zařve jako tur a vybíhá stylem sloní mládě směr Stromovka. Je nádherné modré zimní ráno. Lehký vánek se laská s céděčkem na Františkově temeni. Zbytky hára vykukujících pod pletenou čelenkou vlají a vlhnou....

ZAČÁTEK ČERVNA

PÁTEK VEČER

Maruška Vomáčková přichází z nákupu. Odemkne a za mohutného supění položí čtyři napěchované igelitky do kouta. Vytáhne papírový kapesník a vysíleně si utře čelo zborcené potem. Přes sůl štípající do mžourajících očí pozoruje rozmazané údaje na domácí meteostanici, vykukující za šumícím ventilátorem....+32, vlhkost 99%, tlak 860 milibarů. Vyloží nákup do lednice, napije se z vodovodu a cestou ke koupelně ze sebe strhá upocené hadry. Z posledních sil se vsune do sprcháče a spustí blaho. Pozoruje chladivý proud, stékající po těle. Pomalu otočí oči směr zrcadlo na protější stěně....

“pane na nebi, to je strašný....proč jsem furt prostorově rozměrnější...to nebude zrcadlem, žádnou vypouklinu ani kaz nemá“...a v její hlavě se rodí myšlenka, ještě před měsícem pro ni naprosto šílená ...“já snad toho bláznivýho Vomáčku poslechnu...že by na jeho blábolech o jakýchsi kouzelných lívancích přeci jen něco bylo?...od tý první Stromovky chodí jako vyměněný. Samý úsměv, nic ho nerozhází, dokonce mi tuhle koupil kytku...a furt do mě hučí...prý pojd', poběž jednou se mnou a

uvidíš.....jo...fakt...zítra jdu s ním...ty elastáky z Vánoc na sebe snad ještě narvu a triko mi půjčí Alča...hned jak se osprchuju, zazvoním na nímusím se sebou začít něco dělat“....

22:50

Maruška Vomáčková se už 20 minut převaluje z boku na bok, příliš tlustá deka, dávno skopnutá z postele, leží osiřelá na podlaze. Fascinovaně pozoruje manžela...

“dívej se na toho klikaře, za 10 vteřin spí jak dudek..... a ten jeho přiblblý úsměv....jak já mu závidím“...a stádo skopového přibývá geometrickou řadou....

SOBOTA RÁNO - 8:00

Franta s Maruškou Vomáčkovíc klečí u dveří. Zavazují si dohromady už sedmý plus osmý uzel na křuskách a krásných, panensky čistých silničkách. Franta otevře a do předsíně vtrhne vůně bouřkou zkropené trávy s příměsí oděru chlěvkové mrvy. Usmějí se na sebe, plácnou jeden druhému do dlaně a vybíhají směr Královská obora. Je krásné modrobílé ráno, sluníčko hřející tak akorát zrovinka vplouvá do kumulu tvaru trojkopcové citrónové zmrzliny. Po vynoření z oplatky pokračuje v šusování plavě vlající Maruščiny hřívy, alespoň do té doby, než se oba sportovci vnoří do milosrdného stínu obory.....

ZAČÁTEK ŘÍJNA

PÁTEK VEČER

Středně malí rošťáci Kačenka a Štěpán Vomáčkovic přicházejí z hodiny klavíru. Venku panující vichřicí rozčuchané vlasy jim neposedně padají do očí

„ Čert vem noty, ty si vytisknu znova....„ale škoda je manchesterský kšiltovky.... panečku, ta letěla, kde je jí teď konec, lituje Štěpán.

„Málem mě to odneslo i s aktovkou“, lamentuje dvacetikilová Kačenka, „jak kdyby si pšoukla Godzila“.

„Ahojte rodičové“ volají dvojhlasně... „ale kde jsou? Snad se nešli zase proběhnout? Co je na tom může tak bavit?“

Kačenka zahlédne v rohu předsíně papírek, shozený průvanem. Zvedne ho a čte:

Milé děti, přijdeme za chvíli. V lednici máte večerň. Nezapomeňte si umýt ruce. Běželi jsme se opírat o vítr. Kdybychom se do dvou hodin nevrátili, najdete nás připeštěný na Havránkovic plotě hned vedle větrolamu. Číslo na záchranné složky je v mámině mobilu hned na první řádce©....

„Hahaha, vtipný“ ...myslí si Štěpán a vrhá se okamžitě k počítači.“Kačko, ohřej mi ten blivajz, musím ještě dorazit třetí level.“

„Ohřej si to sám, nenažranče“ lamentuje Kačenka, ale ihned svědomitě nakládá talíře a zapíná mikrovlnku....o chvíli později Štěpán mistrně napichuje na vidličku poslední kolínko, napne ji ukazovákem za prostřední hrot a vypustí projektil prosvítící kolem Kačenčina ramene.

„Nech toho, troubo, a poslouchej mně“ vece Kačka. „Co kdyby jsme zítra udělali našim radost a šli s nima na ten lívancový běh, prý jsou ty placky fakt kouzelný. Třeba na tom opravdu něco je. Pokaždé, když tam jdou, je krásně, i kdyby předtím padaly třeba trakaře. A skořicový lívance miluju“ zasní se. „To určitě, taky věříš každý ptákovině, vsadím se, že ráno bude lít jako z konve a vítr tě ani nenechá otevřít dveře, o co, že to tak bude“ lamentuje Štěpán.

„Dobře, vsadíme se – když bude ráno hezky, půjdeme s našima a ty budeš měsíc mýt nádobí sám“

navrhuje Kačka.

„Tak jo – kopyto, jelito, platí to! Ó ká, a když bude hnusně, budeš ho měsíc mýt sama ty.....a dej všechno nádobí do myčky, já jí zapnu...“

22:30 – Větrem ošlehaní manželé Vomáčkovic s červenými líčky leží s rukama za hlavou na manželském loži. *„Děti byly dneska nějaké hodné, všiml sis, Franto? Vůbec se nehádaly, mně se dokonce Štěpán zeptal, jak jsem se měla v práci.“*

„No jo, dokonce si uklidily pokojíček, nádobí po nich nezbylo, udělaly na ráno do termosky čaj!“
*A představ si, co mi řekly, než šly spát...prý jestli bude ráno hezky, vyrazí s námi na **Lívančový běh!**...Kačenka má už připravený věci.“*

„Jé fakt, tak to mám opravdu radost, tatko.“

SOBOTA - 8:00 RÁNO

Franta, Maruška, Kačenka a Štěpán Vomáčkovic klečí u dveří. Zavazují si dohromady už třináctý, čtrnáctý, patnáctý a šestnáctý uzel na tkaničkách jedněch velmi jetých, jedněch dobře prošlápých a dvou mírně pobryndaných tenisek. Franta otevře vstupní dveře, vkročí na práh a jemně z něj odkopne do červena zbarvený javorový list. Zhluboka se nadechne a zaře jako tur...

„Neblni Franto, vzbudíš půl baráku“ zahuhňá Maruška. *„Děti, nebojte, je to jenom kousek, za chvíli jsme na startu. Dopily jste čaj?“* Kačenka se uchichtne, Štěpán obrací oči v sloup, kroutí hlavou a zvedá z trávy poslední zatoulaný kaštan. S neomylnou přesností jej následně trefuje Kačence do půlek.

„Tak rodinko, konec srandiček, běžíme...“

Je nádherné říjnové bezvětrné ráno. Famílie Vomáčkovic zahřívacím klusem vplouvá do Stromovky. Na lavičce u jezírka sedí roztomilý stařeček. Pergamenovými prstíky krmí létavce na hladině. Posune si rádiovku do týla a laskavě se usměje na probíhající sportovce. Ti mu úsměv čtyřnásobně opětují. Je 8 hodin 45 minut. Stařeček se ztěžka zvedá. Otáčí se a šouravým pohybem počne provádět posun ke vzdálenému zdroji šumu. I přes značně přibývajících mezery v paměti nikdy neopomene každé ráno první soboty v měsíci navštívit Stromovku. Moc rád pozoruje tu přehlídku veselých, milých tváří, plných pohody a dobré nálady. Nikdy, ale nikdy sebou nebere deštník, nikdy mu tu ještě nebylo vedro. Natož zima. Několikrát se mu dokonce poštěstilo zadarmo tu posnídat.....skořicové lívance s teplým čajem.

9:30

Uprostřed Prahy, uprostřed parku Stromovka, uprostřed třistahlavého davu, uprostřed všeobecného veselí stojí v kroužku rodina Vomáčkovic. František a Štěpán mají boule za ušima, zatímco Maruška a Kačenka decentně uždibují kousky horkých a nadýchaných skořicových lívanců. Všichni společně se usmívají na sudičky, stojícími u bezedné várnice, plné s láskou usmaženého pokladu. A ty jim úsměv opětují...

ZAČÁTEK KVĚTNA NÁSLEDUJÍCÍHO ROKU

SOBOTA - 4:00 RÁNO

...kouzelná kuchyně, neznámo kde...

Sudička č. 1 míchá borovicí vykynuté těsto v obří kádi. Sudička č. 2 sahá do plátěného pytlíčku, vtiskne mezi palec a ukazováček ždibec kouzelného prášku. Upustí prášek do kádě. Sudička č. 3 přináší náruč lívanečníků. Zapalují kouzelný plamínek, otevrou lahve s olejem a jednohlasně pronášejí

tajnou kouzelnou formulku.

Dávají se do díla...

7:30

Na místo startu **Běhu na 2 míle** přijíždí úplně obyčejná dodávka. Dveře se otevírají. Vystupuje několik úplně obyčejně vypadajících neobyčejných lidí obojího pohlaví. Vynáší z auta úplně obyčejné várnice, plné neobyčejných placiček...

10:00

Stařeček sevře pergamenovými prsty hůlčičku a ztěžka dosedne na lavičku u jezírka. Srovná rádiovku, spokojeně si pohladí břicho. Vytáhne z kapsy kaťat kapesník a utře si koutky úst, na kterých mu ulpělo několik zrníček skořicového cukru. Zaostří a vidí přibližovat se známé tváře. Vomáčkovíc v družném rozhovoru přibíhají k rybníčku.

„Ty už dobře znám“ pomyslí si stařeček *„všichni jsou vždycky vysmátí jak lečo, spokojení a samá legrace“*. Osmělí se, usměje na rodinku a pozdraví. Vomáčkovíc sborově odpoví a zastaví se.

„Lidičky, jak to děláte, že se vám všechno tak daří?“ povídá stařeček.

„Inu, František vždycky ví, kdy se má do čeho pustit“ žertuje Maruška...a pak se ozve sborově:

„Chodíme přece pravidelně běhat a každou první sobotu v měsíci baštíme kouzelné lívance!“

„A že po startu zapršelo? To byla jen výjimka potvrzující pravidlo! Mámo, táto, ať prší nebo ne, my to nádobí budeme mýt pořád spolu!“

Tam
kde stojí Stromovka,
na dně obří várnice lívanec se krčí.
Skořicový sirotek,
ještě teplý na dotek.

Loupnu po něm očkem,
orosí se rohovka,
zasvítí v ní něha.....

....sežral jsem ho s láskou,
chudák byl tak sám -
Morová jsem Šleha
a žravé sklony mám -
jeden si holt neporučí...

Morová Šleha

STATISTIKA BĚHU NA 2 MÍLE – PRAHA - STROMOVKA

2009 - 409

2010 - 638

2011 - 1663

2012 - 2166

plus leden - květen 2013 - 978 běžců

CELKEM 4875 plus 978 = **5853** běžců, běžkyň a běžčat...

cca 1,5 lívance na hlavu = cca **9000** lívanců !

Díky vám, pořadatelé závodů po celé republice!